

Kratka Dnevna Zgodba

ZIMA NA JAPONSKEM

Tuji pravijo, da je Japonska deželca sonca in česnjevega cvetja. To pa zato, ker potujejo izvečine samo po vzhodnih in južnih krajih, kjer je podnebje vse leta milo. Na severovzhodni obali pa so zime dolge — sneg često pokriva zemljo od decembra do marca ali aprila.

V pokrajini Echio, kjer sem doma, se je zima po navadi začela s hudimi snežnimi meteži. Snežilo je na goro in neprejelivo, da so se skoraj videla iz enega samo še okrogla kopsa sta slemenata slannatih streh. Kuliji v velikih, pličicnih dežnikih podobnih slannikih in slannicami preko ramen so začeli odmetavati sneg in delati po cestah gazi. Snega pa ni bilo odstranili, vsa zimo se je v dolgih stopastih kupih dvigal visoko nad hišna slemena. Kuliji so vsakali v kupe stopnice, da so kasneje kdaj pa kdaj odmakali na vrh novi sneg. Otroci smo se radi sprehljali po njih in tekali po teh vrhovih. Marsikdaj smo se tunkaj igrali, šli smo se včasih viteze, ki rešujejo zasnežene vas, včasih pa divje razbojnice, ki se ji kraslonja bližajo, da bi jo napadli.

Se bolj smo bili otroci razvneti v času, malo preden je zapadel sneg in ko se je vse mesto pripravljalo na zimo. To je vselej trajalo več tednov. Tedaj smo na poti v šolo in nazaj grede dan za dnem zdaj tu zdaj tam postavili, da smo opazovali kulije, ki so obcestne kipe in oltarčke zavijali v slamo. Tudi kamene svetilke, drevje in grmičevje po vrtovih so omočali s slamo celo zunanje stene tempeljev so zavarovali z rogoznic, ki so jo pridedili ali z bambusovimi vitami ali z veliko mrežo iz slannatih kit. Ceste so bile vsak dan drugačne. Ko so bili naposled pokriti tudi veliki levi ob tempeljskih stopnicah, smo v mestu čudnih slannatih sotorov različnih oblik in velikosti čakali na sneg, ki nas je imel zagrabiti za tri ali štiri mesece.

Velike hiše so imele večnoma slannate strehe, s širokimi napušči. Strehe obcestnih prodajalnic pa so bile krte s skodlami in obtežene s kamni, da bi se spomladi ob talnem vremenu ne udiral z njih zagrebi snega. Stalno prekrile peš poti ob hišah so za zimo ogradili s desčnimi stenami, ki so imele z oljčnim papir-

jem zadelane line. Tako so nam iz hodnikov napravili lope. Kjer smo tudi v najhujšem vremenu hodili po mestu zavarovani pred vetrom in snegom. Znotraj je bilo somračno, a ne temno, saj svetloba dobro preseva sneg. Še na vogalih, kjer smo pričekali cepte po snežnih predorih, je bilo toliko svetlo, da smo razločili večje pismenke. Tamkaj sem se med patjo iz šole domov dostikrat učila šolskih nalog in si umišljala, da berem kakor starodaven učnjak modrijan pri snežni svetlobi.

Donna sem ob dolgih zimskih večerih rada šla v poselsko sobo gledat, kaj delajo, in poslušati povesti. Kakšnih sedem let mi je bilo, ko sem nekega večera tekla tjakaj po zveženem predlisku in zaslišala govorjenje kulijev, ki so s strehe metali sneg. Tega navadno niso delali v temi; a zdaj je stal na strehi očetov osebnih služabnik Jiva, se prepiral s prvimi kulijem in tiščal svojo, da morajo delo opraviti do konca še ta večer.

“Tu sem pojdi, Eli-at-bo same” me je vabil prijazen glas. Klicala me je Iši. Presedla je na štorjo in mi prepusila blazino. Ker je vedela, kako rada vrtim kolovrat, mi je dala v roke kosem bombazastega predliva, preko je varno držala še svojo roko. Še zdaj kdaj občutim rahle potegljaje niti, ki mi je polzela med prsti, ko sem vrtela veliko kolo. Najbrž sem spredla zelo skrofičeno nit. Išinema predenju na srečo pa je kmalu prišel v poselsko sobo še Jiva in zagledal sem se vanj. Potegnil je štorje na trdo ilovico in že je stegnenih nog sedel na njej in s prsti na nogah konec vavi, ki jo je spletel iz riževe slame.

“Jiva san.” je zaklicala Iši, “častitega gosta imamc.”

Jiva me je precej pogledal, se mi sunkoma smešno poklonil preko napete vrvi in dvignil na vrvice navezan par slannatih čevljev, da so zabingljali pred menoj.

“Oj.” sem vzkliknila, brž poskočila in stekla po ilovnatem podu k njemu. “Ali so zamne? Ali si jih res že naredil?”

“Že. Elsu-bo sama” je odgovoril in mi položil v roke par majhnih slannatih čevljev. “Izdelal sem ti jih pa tudi ravno prvi čas. Saj kaže, da bomo dobili toliko snega, kolikor ga letos še nismo imeli. Ko pa boš šla v jutri v šo-

lo, jo boš lahko ubrala kar po bližnji čez potoke in polja. Potov tako ne bo nikjer.”

Kakor po navadi je Jiva tokrat prav napovedal. Drugi dan bi ne mogla v šolo, če bi ne bila imela čevljev za v sneg. Tudi streho nam je rešil, ko je bil tako trmoglav s kuliji. Še preden se je zdanilo, smo imeli skoraj dva metra novega snega po gaze in povrh sneženih hribov na cestah.

ELEKTRIČNI BAJONET.

Najnovejši izum v področju oboroževalne industrije je električni bajonet. Kakor poročajo londonski listi, se je tam osnovala družba, ki hoče ta izum izkoristiti. Zanj se zanima angleško vojno ministrstvo.

Izumitelj, 37-letni Viktor Stohanzl, inženir oboroževalne industrije v bivši Avstriji, je zastopnikom tiska izjavil tole: “Od svojega električnega bajoneta pričakujem mnogo. Neizvežbanim in utrujenim vojakom bo dajal možnost, da svo-

je nasprotnike v bitki onesposobijo za boj.”

Prereteljiva rodbinska tragedija.

Oni dan je umrl tragične smrti 19-letni Žarko Strunjak v Lesču pri Dugi Resi. Na lovu mu je spodrsnilo, da je padel, potem pa se mu je sprožila puška in naboj mu je udaril v trebuh, da je bil takoj mrtev. Malo pred tragično smrtjo je bil z materjo v sobi in skozi okno je videl na drugem bregu reke Dobre zajca. Brž je vzel puško in jo ubral za zajcem. Mati je gledala za njim in videla je, kako se je sin po nesreči ustrelil. Planila je iz hiše in ko je prispela do mrtvega sina, se je ob njegovem truplu onesvestila. Prihiteli so sosedje in jo odnesli obenem s sinovim truplom v hišo. Nekaj dni po tragični sinovi smrti je umrl še njegov oče Ferdo Strunjak. Bil je sicer težko bolan, toda smrt bi ne bila še nastopila, da ga ni potrla tragična sinova smrt.

Zanimivosti velikega privatnega muzeja.

Že nad 40 let zbira v Vinokovcih ugledni občan Mato Medvedovič najrazličnejše zanimivosti iz zgodovine in predstavljajo njegove zbirke velik in zelo zanimiv muzej predmetov od najstarejših do do za našo narodno zgodovino važnih dokumentov iz prejšnjega stoletja. Muzej se od leta do leta širi in tuji znanstveniki so se že večkrat o njem prav laskavo izražali. Skupina angleških učenjakov je ponujala Medvedoviču za ves muzej 500.000 funtov in Angleži so takrat menili, da je njegov muzej eden izmed največjih in najzanimivejših privatnih muzejev na svetu. Medvedovič je priznanja veselo, ugodno ponudbo pa je odklonil, ker hoče svoj muzej še razširiti in ga potem zapustiti svojemu rojstnemu kraju. Dragocene so rokopisne zbirke starih pisateljev in razni dokumenti. Med njimi so listine

ALI ste že naročili Slovensko - Amerikanski Koledar za leto 1939?

o uvedbi srbskih zastav na rečnih brodovih in še razni drugi dokumenti iz začetka rečne plovbe na Dunavu in na Savi. Te dokumente je posodil lastnik za veliko mednarodno razstavo rečnega brodarstva v Bratislavi.

Tragična smrt 84 letne starke.

Te dni zvečer je nastal v Petrinji požar v hiši učiteljice ročnih del Josephine Kadič. Prihiteli so sosedje in nekdo je potegnil iz goreče sobe strahovito ožgano Kadičevo. Bila je že mrtva. Pokojna je bila stara 84 let. Kako je požar nastal, ni znano.

Spisi Josip Jurčiča:

- I. ZVEZEK: Uvod — Narodne pravljice in pripovedke. — Spomini na deda. — Jurij Kozjak. — Jesenska noč med slovenskimi polharji. — Domen. — Dva prijatelja.
- II. ZVEZEK: Jurij Kobiša. — Tihotapec. — Vrban Smukova ženitev. — Klosterski žolnir. — Grad Rojinje. — Golica.
- III. ZVEZEK: Deseti brat. — Nemski valpet.
- IV. ZVEZEK: Cvet in sad. — Hči mestnega sodnika. — Kozlovska sodba v Višnji gori. — Dva brata.
- V. ZVEZEK: Sosedov sin. — Sin kmetskega cesarja. — Med dvema stoloma.
- VI. ZVEZEK: Dr. Zober. — Tugomer.
- VII. ZVEZEK: Lepa Vida. — Pipa tobaka. Moč in pravica. — V vojni krajini. — Pravda med bratoma.
- VIII. ZVEZEK: Ivan Erazem Tatenbah. — Bojim se te. — Črtica iz življenja političnega agitatorja. — Telečja pečenka. — Šest parov klobas. — Po tobaku smrdis. — Ženitev iz nevoščljivosti. — Spomini starega Slovence Andreja Pajka.
- IX. ZVEZEK: Rokovnjači. — Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ko je krompir gradeč. — Pona-rejeni bankovci.
- X. ZVEZEK: Veronika Deseniška.

10 zvezkov \$10

Ivan Pregelj: Izbran Spisi

STEFAN GOLJA IN NJEGOVI. — Tolminska novele. 253 strani.

V Štefanu Golji nam podaja Pregelj edinstveno sliko trpljenja našega naroda v časih graščanske mogočnosti. V središču te žive nepoznane zgodovinske slike stoji klena postava župnika Štefana Golje, ki da v pravem pomenu besede “življenje za svoje ovce.” Prepletel je roman s tragedijo lepe Tolminke, ki v svoji čudovito nežni izvedbi nima sebi enake. Tolminske novele zaslužujejo med drugim tudi originalni, že splošno zasloveli pridiki “Pastina pridiga,” in “Pulver und Blei” ter biser naše navelistike: “Gospoda Matije zadnji gost.”

Cena \$1.50

ODISEJ IZ KOMENDE. — Zapiski gospoda Lanspreškega. 269 strani.

V tem III. zvezku nam prikaže Pregelj prelepo postavbo našega velikega narodnega gospodarja 18. stoletja, Petra Pavla Glavarja. Hrbtenico temu delu tvori že pred leti napisana večerniška zgodba o mladostnih letih Glavarjevih, a dopolnil je to mladostno sliko z Glavarjevimi zapiski, ki nam ga kažejo v njegovi življenjski mladosti pri čebelah, da njegovev gradu Lansprežu, kjer mu siyo glavo ozarja mlada ljubezen njegovega oskrbnika in nesrečne kontese Klare. S Peter Pavlom Glavarjem je ustvarjena najboljša slovenska ljudska povest. Knjiga nam postvarja kos slovenske preteklosti in iz nje diha slovenska zemlja sama.

Cena \$1.50

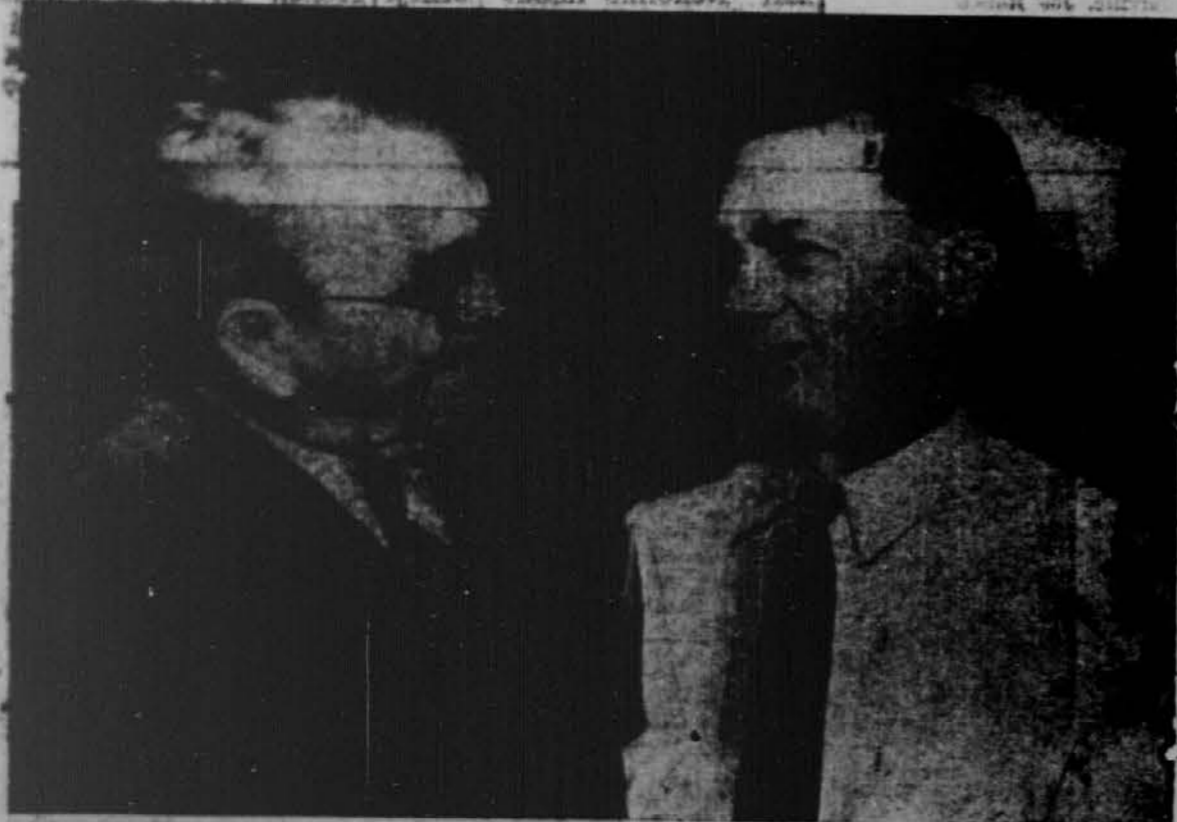
Bogovec Jernej

(Spisal Ivan Pregelj)

Pisatelj je posegel v dobo, ko se je začel širiti protestantizem po Slovenskem. Pridigarja Jerneja je klasično opisal. Romanu so dodana potrebna pojasnila.

Cena \$1.50

MOONEY IN BILLINGS

Takoj ko je bil Tom Mooney oproščen, je obiskal svojega tovariša Warrena Billingsa, ki je bil tudi obsojen zaradi soudeležbe pri atentatu na preparedness parado. Mooney mu je obljubil, da si bo z vsemi silami prizadeval izposlovati mu pot v svobodo.

